

Želod in buča.*)

Kmetič je ležal v senci pod košatim hrastom in je premišljeval bučevino, ki je rastle zraven njega ob plotu. Kar začne z glavo odkimovati, rekoč :

„Aj, aj! to mi vendar ne gré v glavo, da una slaba in majhna bučevina tako velik in težek sad rodi, a ta močen in visoki hrast pa tako malovreden sadek. Ko bi bil jaz svet ustvaril, bil bi to gotovo drugače naredil. Hrast bi moral roditi velike in pocentu težke buče, a bučevina same drobne

želodke. To bi bila krasota in veselje pogledati!“

Komaj je to izrekel, potegne veter in odterga želod z hrasta. Pade mu ravno na nos ter ga tako čverkne, da se mu mahoma kri pcedí. „Joj si ga meni!“

zavpije prestrašeni kmetič, „zdaj sem pa prav gorko po nosu dobil za svojo modrost. Ako bi bil ta želod buča, gotovo bi mi bila glavo razbila.“

Vse modro stori,
Kar Bog naredi.

Prigodki iz mravljinega življenja.

(Nadaljevanje iz „prigodkov hroščevega življenja.“)

Drugo jutro o dogovorjenj uri je bila pridna mravlja prva na mestu; ali čakala je dolgo — prav dolgo, in nazadnje bila je že nevoljna, kajti mislila si je, da hrošč ne bode svoje obljube spolnil, in že je hotela oditi. Kar na enkrat priferči hrošč iz zraka ter se vsede k mravljinim nogam. — „Oj ti leni zaspanec ti! — ga mravlja ošteva — ti nisi natančen; ravno prav prideš, sicer bi bila moja poterpežljivost pri kraji. In ko bi ne vedela, da si hrom, bila bi že pol ure dalje na svojem poti, kajti nimam mnogo časa postopati.“

„Oho! Mislim, da se več ceniš, nego si v resnici. Ali mi bi ne hotela povedati, katera so tvoja tako silna opravila? Kaj ne, jéd, pijača, spanje in razveseljevanje?“

„Vsa ta tvoja vprašanja kažejo, da nimaš nobenega pravega pójma o življenji in nameri uboge mravlje. Védi tedaj, da smo me, katere zidamo pod zemljó in nad zemljó svoja umetna prebivališča z nadstropji, sobami,

*) Iz knjižice „Krištofa Šmida sto malih pripovedek.“ V založbi gosp. J. Giontini-ta v Ljubljani